

een in het oog springend bezwaar tegen haar reis. Maar ze wist niets, en staarde een beetje angstig voor zich uit, ze wist zelfs dat ééne niet, dat Lilly haar gezegd had, dien avond, toen ze voor haar linnenkast stond.

— Och, zei mevrouw James, die onnoozele kinderen, ze kennen hun eigen geluk niet, als ze nog een moeder hebben.

Ina voelde haar hart zwaar worden, en toen ze even haar hoofd wendde, stak er iets achter haar oogen.

— Ze willen vrij zijn, begon ze haperend, om hun eigen krachten te meten. Ik ben ook alleen uit mijn land weggegaan, in mijn jeugd. Lilly doet niets nieuws. Ze lachte even, als vergoelijkend, toch klonk het schamper, en haar keel zwol bijna dicht.

— Nu beleeft u datzelfde als moeder, zei mijnheer James peinzend.

Ze beet op haar lippen, bracht met moeite uit: Toch is hetzelfde weer anders. Een traan liep over haar gezicht, de eerste groote, warme traan. Ze werd bang, dat ze zich niet meer zou kunnen bedwingen, dat ze schreien zou, hevig en lang. Ze keek nog naar het vreemd-leelijke lampje, maar voelde tē uitsluitend nu de macht van het opgekropte verdriet. Toch gaf ze er zich niet aan over; zooveel zelfbeheersching had ze geleerd, dat ze na enkele tranen nog terug kon. Haar gezicht beefde, maar ze glimlachte vaag tegen het lampje.

Mevrouw James reikte haar een kop thee. — Drinkt u nog eens, en dan ga ik een oogenblik vooruit, om in de keuken te zien.

Ze liep weg, statig en toch vlug.

Opnieuw was er troost voor Ina in het zacht-kleurige licht en de volkomen kamerstilte.

— Zulke dingen, zei mijnheer James, zijn onvermijdelijk, jeugd en rijpere leeftijd botsen.

Ze stemde toen met een zacht: Ja.

— Waarom wou uw dochtertje weg? een liefdes-geschiedenis?

— Een leeraar van haar vroegere school. Ze leunde haar hoofd tegen den rug van haar stoel. — Eerst een held in haar oogen, ze was nog een kind, toen hij notitie van haar nam. Hij had een houten arm, denk eens hoe mooi. En later beloofde hij, van zijn vrouw te scheiden, maar dat kon hij niet, natuurlijk.

— En daarom moest ze naar Amerika, zei hij, alsof ze dien man niet hier ook binnen een maand zou zijn vergeten.

— Dat weet ik niet, ze had een groot ongeduld om weg te gaan.

— Zeker, maar u blijft achter. Is ze niet zelfzuchtig geweest? Een verandering kwam haar toe, en ze wilde alles naar haar hand zetten, en moeder, neen, moeder nam ze toch liever niet mee, dat was te lastig.

Ze lachte een beetje pijnlijk. — Zoo is de jeugd. Het was haar of ze heel iets anders had willen zeggen.